Podpisnik: Mojca Medved Ladinek
Izdajatelj: SIGOV-CA
Serijska št.: 1235755114046
Podpisano: 19 5 2026 13 04

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

II U 387/2025-25

UPRAVNO SODIŠČE RS, ODDELEK V MARIBORU
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
sodišče v
dne 13. 5. 2026
Podpis pristojne sodne osebe:
REPUBLIKA SLOVENIJA - UPRAVNO SODIŠČE - ODDELEK V MARIBORU 11

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Mariboru, je po višji sodnici Mojci Medved Ladinek,

v upravnem sporu tožeče stranke: , zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska cesta 22, Ljubljana,

ob udeležbi stranke z interesom: **GENERALNI SEKRETARIAT VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE**, Gregorčičeva 20, Ljubljana,

zaradi **dostopa od informacij javnega značaja,**

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca številka 090-408/2025/4 z dne 16. 10. 2025 v zvezi z odločbo Generalnega sekretariata Vlade Republike Slovenije številka 09000-8/2025/7 z dne 30. 7. 2025 in dopisom Generalnega sekretariata Vlade Republike Slovenije številka 09001-8/2025/4 z dne 6. 6. 2025,

izven naroka,

dne **13. maja 2026**

RAZSODILO:

I. Tožba se zavrne.

II. Vsaka stranka nosi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

Potek upravnega postopka

1. Tožnica je dne 28. 4. 2025 pri Vladi Republike Slovenije (v nadaljevanju Vladi RS oziroma organu) posredovala zahtevo za dostop do informacij javnega značaja, s katero je zahtevala dostop do vseh dokumentov, ki jih je v času od 1. 2. 2020 do 1. 6. 2022 podpisal takratni predsednik vlade RS Janez Janša.

2. Dne 3. 6. 2025 je tožnica pri Informacijskem pooblaščencu podala pritožbo zaradi molka organa, nakar ji je Generalni sekretariat Vlade RS z dopisom št. 09001-8/2025/4 z dne 6. 6. 2025 posredoval seznam dokumentov, ki jih je podpisal takratni predsednik vlade v zahtevanem obdobju. Glede uredb, odlokov in drugih sklepov vlade je organ tožnico napotil na spletno stran Pravno-informacijskega sistema, dodatno pa ji je na USB ključku posredoval še ostale dokumente, ki niso objavljeni.

3. Na poziv Informacijskega pooblaščenca, ali je s strani organa prejela vse zahtevane informacije oziroma če še vedno vztraja pri pritožbi, je tožnica odgovorila, da je prejeti odgovor nepopoln in da organ skriva dokumente.

4. Generalni sekretariat Vlade RS je nato z odločbo št. 09000-8/2025/7 z dne 30. 7. 2025 zahtevo tožnice kot prosilke za posredovanje zapisnikov rednih in izrednih sej Vlade RS, dokumentov v zvezi s paketi ukrepov za omilitev posledic epidemije (v nadaljevanju PKP), sklepov Vlade RS in odločb Vlade RS zavrnil, obenem pa je tudi ugotovil, da posebni stroški v postopku niso nastali.

5. Iz obrazložitve navedene odločbe izhaja, da je bilo po ponovni preveritvi zbirke dokumentarnega gradiva ugotovljeno, da so bili tožnici posredovani dokumenti, ki jih je podpisal tedanji predsednik vlade in s katerimi razpolaga. Pri tem organ še pojasnjuje, da vse zapisnike, sklepe vlade in odločbe praviloma podpisuje generalni sekretar vlade, razen v primerih prve seje vlade in v primerih, če si podpisovanja ne pridrži predsednik vlade. Dokumente v zvezi s PKP pa so praviloma pripravljala resorna ministrstva.

6. V zvezi s seznamom dokumentov, ki je bil dne 9. 6. 2025 posredovan tožnici, organ še dodaja, da organ, v skladu s 7. členom Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), ni dolžan ponovno posredovati informacij javnega značaja, ki so že dostopne v elektronski obliki. Zahtevani dokumenti so namreč objavljeni v Uradnem listu RS, ki je javno dostopen na spletnem naslovu www.uradni-list.si, omogočen pa je tudi neposredni dostop do iskalnika dokumentov, v katerem se lahko poišče vse dokumente po letih, datumu objave, vrsti akta in vsebini.

7. Zoper odločbo Generalnega sekretariata Vlade RS je tožnica vložila pritožbo, ki jo je Informacijski pooblaščenec (v nadaljevanju tudi tožena stranka) z odločbo št. 090-408/2025/4 z dne 16. 10. 2025 (v nadaljevanju izpodbijano odločbo) zavrnil (1. točka izreka), obenem pa je tudi ugotovil, da v postopku reševanja pritožbe niso nastali posebni stroški (2. točka izreka).

8. Informacijski pooblaščenec se v izpodbijani odločbi smiselno sklicuje na obrazložitev v prvostopenjski odločbi in še dodatno pojasnjuje, da je bilo postopanje organa v skladu s petim odstavkom 6. člena ZDIJZ, po katerem organ lahko prosilcu ne posreduje zahtevane informacije, ki je že prosto dostopna na spletnih straneh, in mu posreduje samo napotilo, kje se takšna informacija nahaja. Organ je torej svojo zakonsko dolžnost posredovanja informacij izpolnil s tem, ko je tožnici posredoval seznam dokumentov (predpisov in ostalih aktov). Drži sicer, da je za vsak posamezen predpis ali drug akt ni izrecno napotil na točno določeno spletno stran Pravno-informacijskega sistema ali Uradnega lista RS, vendar pa je, po mnenju Informacijskega pooblaščenca, na podlagi iskalnika na spletni strani, mogoče enostavno in hitro priti do predpisa ali drugega akta (po naslovu, po zbirkah, po letih, datumu objave, vrsti akta in vsebini). Poleg tega je organ tožnici na USB ključku posredoval tudi še dodatne dokumente, ki niso objavljeni na spletnih straneh.

9. V zvezi z navedbami tožnice, da organ dokumente skriva, in da je bil njegov odgovor nepopoln, Informacijski pooblaščenec pojasnjuje, da so organi dolžni omogočiti prosilcem dostop le do že obstoječih informacij ter niso dolžni ustvarjati novih dokumentov, zbirati informacij, pripravljati pojasnil, odgovorov, opravljati raziskav ali analizirati podatkov, da bi zadostili zahtevi prosilca. Informacijski pooblaščenec pa tudi nima razloga za dvom, da organ razpolaga še z drugimi dokumenti kot tistimi, ki jih je že posredoval, saj je po presoji Informacijskega pooblaščenca smiselno in skladno pojasnil, da je tožnici posredoval vse dokumente. Organ torej z drugo dokumentacijo kot tisto, ki jo je že posredoval tožnici, ne razpolaga, slednja pa v pritožbi zgolj pavšalno navaja, da bi organ moral razpolagati z dokumenti. Informacijski pooblaščenec nima nikakršnega razloga, da ne bi sledil navedbam organa, da drugi dokumenti v času odločanja pri organu ne obstajajo, prav tako tudi ob reševanju pritožbe ni mogel posumiti, da organ z drugimi dokumenti razpolaga, vendar jih v celoti ne

posreduje oziroma ne želi posredovati prosilki, kot določa drugi odstavek 10. člena Zakona o informacijskem pooblaščencu (ZInfP). K temu pa še dodaja, da v pritožbenem postopku glede dostopa do informacij javnega značaja nima pristojnosti, da bi se spuščal v presojo zakonitosti in smotrnosti ravnanja organa ter v vprašanje pravilnosti poslovanja organa. V navedenem postopku se namreč lahko presoja (le) vprašanje, ali zahtevane informacije javnega značaja dejansko obstajajo pri organu v materializirani obliki.

Tožbene navedbe in dopolnitev tožbe

10. Zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca tožnica vlaga tožbo. Navaja, da je na prejetem seznamu javno dostopnih dokumentov z lahkoto našla take, ki jih z uporabo iskalnikov na naslovih https://pisrs.si/ in https://www.uradni-list.si/glasilo-uradni-list-rs/ ni mogoče najti. Zatrjuje, da so bila v postopku ugotovljena protipravna ravnanja Vlade RS, in sicer Vlada RS, v nasprotju s 23. členom ZDIJZ, v roku 20 delovnih dni po prejemu zahteve za dostop do informacij javnega značaja z dne 28. 4. 2025, ni odločila o zadevi. Nadalje ji je Vlada RS, v nasprotju s petim odstavkom 6. člena ZDIJZ, v odgovoru z dne 6. 6. 2025, med drugim, posredovala seznam javno dostopnih dokumentov, a brez napotila, kje se vsak izmed dokumentov s seznama nahaja.

11. Tožnica zatrjuje tudi protipravna ravnanja Informacijskega pooblaščenca pri obravnavi pritožbe z dne 3. 6. 2025, in sicer da, nasprotno drugemu odstavku 247. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP), ni ugotovil, da je Vlada RS z molkom prekršila 23. člen ZDIJZ in v tej zvezi ni sprožil kazenskega pregona. Prav tako Informacijski pooblaščenec, v nasprotju z drugim odstavkom 255. člena ZUP, od Vlade RS ni zahteval, da sporoči, zakaj ni izdala odločbe. Ob koncu postopka pa Informacijski pooblaščenec tudi ni ugotovil, da seznam dokumentov, ki ga je Vlada RS poslala dne 6. 6. 2025, ne vsebuje napotila, kje se vsak izmed dokumentov s seznama nahaja, in da z uporabo iskalnikov z dne 30. 7. 2025 sporočenih naslovov https://pisrs.si/ in https://www.uradni-list.si/glasilo-uradni-list-rs/ ni mogoče najti in prevzeti vseh dokumentov s seznama ter tako, v nasprotju s prvim odstavkom 251. člena ZUP, tudi ni odpravil te pomanjkljivosti.

12. Tožnica tako predlaga, da sodišče: 1. izpodbijano odločbo razveljavi; 2. zaveže organ prve stopnje, da ji posreduje tak seznam vseh dokumentov, ki jih je v obdobju od 1. 2. 2020 do 1. 6. 2022 podpisal takratni predsednik Vlade RS Janez Janša, tako da bo za vsak dokumentov podana a.) ali lokacija na priloženem USB ključku, če dokument ni javno dostopen in je bil posredovan na USB ključku, ali b.) URL dokumenta, če je dokument javno dostopen v elektronski obliki, ali c.) natančna referenca, če je dokument javno dostopen, a le v tiskanem gradivu; 3. zaveže organ prve stopnje, da tožnici in Informacijskemu pooblaščencu sporoči, zakaj je v zvezi z zahtevo z dne 28. 4. 2025 molčal in je ravnal nasprotno 23.

členu ZDIJZ; 4. odloči o stroških postopka v korist tožnice; 5. se izrecno in konkretno opredeli glede protipravnih ravnanj Vlade RS in Informacijskega pooblaščenca ter v zvezi s tem sproži kazenski pregon vseh odgovornih oseb.

13. V dopolnitvi tožbe z dne 27. 1. 2026 tožnica poudarja, da predmet presoje v tem upravnem sporu ni zgolj formalna skladnost postopanja organa in Informacijskega pooblaščenca z določbami ZDIJZ, temveč vprašanje učinkovitosti in dejanske izvršljivosti pravice do dostopa do informacij javnega značaja. Dostop, ki temelji na evidenčnem seznamu, napotilih na javne baze in abstraktni dostopnosti, namreč ne omogoča vsebinskega vpogleda, preverljivosti vsebine in dejanskega uresničevanja pravice po 4. členu ZDIJZ. Predlaga, da sodišče uporabi test dejanske dostopnosti, po katerem se presoja, ali način posredovanja informacij omogoča realno in učinkovito izvrševanje pravice, ne zgolj navideznega. Kot dokaz predlaga vpogled v evidenčni seznam metapodatkov, ki ga je posredoval organ (vzorčno stran 57 strani dolgega seznama).

Navedbe tožene stranke

14. Tožena stranka v odgovoru na tožbo v celoti vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi in prereka vse tožbene navedbe ter sodišču predlaga, da tožbo zavrne. Poudarja, da je organ tožnici posredoval seznam dokumentov, katerih podpisnik je takratni predsednik vlade Janez Janša, pri čemer jo je glede že objavljenih predpisov in drugih aktov napotil na spletno stran, kjer se predpisi in drugi akti objavljajo ter je vsem uporabnikom spleta na voljo brezplačno. S pomočjo iskalnika na spletni strani je omogočeno iskanje po nazivu akta in drugih parametrih, torej lahko posameznik sam, brezplačno in na povsem enostaven način, pridobi dokument, sploh ker je prvostopenjski organ posredoval seznam dokumentov. Po presoji tožene stranke je tako postopanje organa pravilno in v skladu s petim odstavkom 6. člena ZDIJZ, saj je na podlagi iskalnika na spletni strani mogoče enostavno in hitro priti do predpisa ali drugega akta (po naslovu, po zbirkah, po letih, datumu objave, vrsti akta in vsebini). Poleg tega je organ tožnici na USB ključku z dopisom posredoval tudi še dodatne dokumente, ki niso objavljeni na spletnih straneh.

15. Tožena stranka smatra kot neutemeljene tudi tožbene očitke glede ravnanja tožnice zaradi molka organa o zahtevi za dostop do informacij javnega značaja. Opozarja, da sam postopek glede pritožbe zoper molk organa ni del upravnega postopka o zahtevi tožnice za dostop do informacij javnega značaja, v zvezi s katero se vodi konkretni upravni spor. Kljub temu pa pojasnjuje, da ima, skladno z osmim odstavkom 22. člena ZDIJZ, ob upoštevanju četrtega odstavka 222. člena ZUP, prosilec pravico do pritožbe zaradi molka organa, ki jo je tožnica tudi vložila. Tožnica je, na podlagi prvega odstavka 255. člena ZUP, pozvala organ, da o zadevi odloči skladno z določbami ZUP in ZDIJZ oziroma sporoči, če obstajajo

opravičeni razlogi za to, da odločba ni bila izdana. Organ je nato dne 30. 7. 2025 izdal odločbo, s katero je odločil o zahtevi tožnice.

Dodatne navedbe tožnice

16. V vlogi z dne 12. 2. 2026 tožnica še izrecno pojasnjuje, da predmet tega upravnega spora ni kazenskopravna odgovornost katerekoli osebe, vprašanje uvedbe ali neuvedbe kazenskega pregona ali presoja morebitnih kaznivih dejanj. Navedbe, ki se v tožbi ali dopolnitvi tožbe nanašajo na morebitne kazenskopravne posledice, tudi niso del tožbenega zahtevka. Predmet presoje je izključno zakonitost izpodbijane odločbe Informacijskega pooblaščenca in vprašanje, ali je bila pravica dostopa do informacij javnega značaja dejansko in učinkovito izvršena. Izpostavlja, da evidenčni seznam dokumentov ni dokument v materializirani obliki, ne mogoča vsebinskega vpogleda, ne omogoča preverljivosti in ne dejanske uporabe informacije. Gre zgolj za register, ki pa ne more nadomestiti dokumenta. Meni, da je napotitev na javno dostopne vire dopustna le, če je dokument dejansko in neposredno dostopen. V obravnavanem primeru pa seznam dokumentov ne vsebuje neposrednih povezav, ne omogoča jasne identifikacije posameznih dokumentov, za del dokumentov pa javna dostopnost sploh ni izkazana, zaradi česar napotitev na splet ne predstavlja zakonitega izvrševanja pravice. Po mnenju tožnice bi moral Informacijski pooblaščenec, v skladu z drugim odstavkom 247. člena ZUP, po uradni dolžnosti preveriti, ali zahtevani dokumenti obstajajo, ali organ z njimi razpolaga in ali je bila pravica dejansko izvršena. Ker pa je zgolj nekritično sprejel navedbe organa, ne da bi odpravil očitne pomanjkljivosti, s tem ni zagotovil učinkovitega pravnega varstva in ni preprečil navidezne izvršitve pravice. Tožnica tako vztraja, da sodišče izpodbijano odločbo odpravi, ugotovi, da pravica do dostopa ni bila dejansko izvršena, in da naloži organu prve stopnje, da ji posreduje vse zahtevane dokumente v materializirani obliki, oziroma za vsak posamezen dokument izrecno navede, ali obstaja, kje se nahaja, v kakšni obliki ter zakaj morebiti ni posredovan.

17. V skladu s prvim odstavkom 19. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) je sodišče vročilo tožbo v odgovor stranki z interesom, Generalnemu sekretariatu Vlade RS, ki odgovora na tožbo ni podala.

Sodna presoja

18. Tožba ni utemeljena.

19. Predmet presoje v obravnavani zadevi je odločba Informacijskega pooblaščenca, s katero je bila zavrnjena pritožba tožnice kot prosilke zoper odločbo o zavrnitvi zahteve za dostop do informacij javnega značaja. Med strankami ni sporno, da je organ tožnici dne 6. 6. 2025 posredoval seznam dokumentov, ki jih je v času od 1. 2. 2020 do 1. 6. 2022 podpisal takratni predsednik vlade Janez Janša, pri čemer

jo je glede uredb, odlokov in drugih sklepov Vlade RS napotil na spletno stran Pravno-informacijskega sistema, dodatno pa ji je na USB ključku posredoval še ostale dokumente, ki niso objavljeni. Sporno pa je, ali bi moral organ tožnici posredovati vse zahtevane dokumente v materializirani obliki oziroma za vsak posamezni dokument navesti, kje se nahaja, in sicer v obliki neposrednih povezav (t. i. URL).

20. Skladno s prvim odstavkom 4. člena ZDIJZ je informacija javnega značaja informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva (v nadaljnjem besedilu: dokument), ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb.

21. V 5. členu ZDIJZ je uzakonjeno načelo prostega dostopa do informacij javnega značaja, da ima vsak prosilec, na svojo zahtevo, pravico od organa pridobiti informacijo javnega značaja tako, da jo pridobi na vpogled, ali da pridobi njen prepis, fotokopijo, ali njen elektronski zapis (drugi odstavek 5. člena ZDIJZ). Organ mora v čim večji meri zagotavljati informacije javnega značaja v elektronski obliki, vendar za potrebe ponovne uporabe informacij javnega značaja ni dolžan zagotavljati pretvorbe iz ene oblike v drugo ali zagotoviti izvlečkov iz dokumentov, kadar bi to pomenilo nesorazmeren napor izven preprostega postopka, ter tudi ne nadaljevati z ustvarjanjem določenih informacij samo zaradi ponovne uporabe s strani drugih organov ali drugih oseb (četrti odstavek 5. člena ZDIJZ).

22. V 6. členu ZDIJZ so nadalje določene izjeme, ki pomenijo, da v zakonsko določenih primerih organ informacij ni dolžan posredovati prosilcu. Ena od izjem je tako predvidena v petem odstavku 6. člena ZDIJZ, ki določa, da lahko organ prosilcu ne posreduje zahtevane informacije, ki je dostopna v prosto dostopnih javnih evidencah ali na drug način že enostavno javno dostopna (objava v uradnem glasilu, publikacijah organa, medijih, strokovni literaturi, svetovnem spletu in podobno), in mu posreduje samo napotilo, kje se informacija nahaja.

23. Sodišče soglaša z razlogi, ki jih je v izpodbijani odločbi navedla tožena stranka, zaradi česar se, skladno z drugim odstavkom 71. člena ZUS-1, v celoti sklicuje na utemeljitev v izpodbijani odločbi, k temu pa še dodaja: Namen petega odstavka 6. člena ZDIJZ je na eni strani v zasledovanju čim večje ekonomičnosti in učinkovitosti zavezancev, na drugi strani pa tudi v spodbujanju zavezancev, da informacije javnega značaja v čim večjem obsegu proaktivno dajejo na voljo javnosti. Tudi kadar se prosilec vendarle obrne na zavezanca s posamično zahtevo, zavezancu ni treba zahteve obravnavati posamično in prosilcu neposredno posredovati informacij ali izdelovati reprodukcij - zadostuje, da prosilca napoti na mesto objave. Zavezanec v tem primeru načeloma tudi ni

dolžan pretvarjati dokumentov iz elektronske oblike v fizično (na primer ni dolžan tiskati podatkov, ki so dostopni na spletu), niti ni dolžan interpretirati javno objavljenih informacij. Napotitev mora biti sicer dovolj določna in z njo mora zavezanec identificirati dokument ali del dokumenta, kjer se nahaja zahtevana informacija, ni pa mu treba navajati točnih strani, odstavkov, členov ipd. Predpostavka za to, da zadostuje zgolj napotilo, pa je ta, da se dokumentacija nahaja na mestu, do katerega lahko vsakdo enostavno dostopa brez omejitev - da je informacija torej dejansko že javno dostopna komurkoli pod enakimi pogoji.'[1]

24. Po presoji sodišča je tako organ v obravnavanem primeru, ko gre za splošne pravne predpise (odloke, uredbe, sklepe ipd.), ki so objavljeni na javno dostopnih spletnih straneh https://pisrs.si/ in https://www.uradni-list.si/glasilo-uradni-list-rs/, zadostil potrebi po identifikaciji vseh zahtevanih dokumentov, s tem ko je tožnici posredoval evidenčni izpis na 57 straneh, iz katerega so razvidne tako številke dokumentov kot datum podpisa dokumentov in celotno ime izdanega predpisa, s čimer je zagotovljena jasna identifikacija posameznih dokumentov. Upoštevajoč tudi četrti odstavek 5. člena ZDIJZ, ki izrecno določa, da organ ni dolžan ustvarjati določenih informacij samo zaradi ponovne uporabe s strani drugih organov ali drugih oseb, pa organ ni dolžan ustvarjati novega dokumenta v materializirani obliki, ki bi omogočal neposreden spletni dostop (preko t. i. URL spletnih povezav) do vsakega od dokumentov, ki predstavljajo splošne pravne predpise. Takšna zahteva bi bila po oceni sodišča pretirana in v nasprotju z namenom dostopa do informacij javnega značaja, saj je na podlagi iskalnika na omenjenih spletnih straneh mogoče enostavno in hitro priti do predpisa ali drugega akta (po naslovu, po zbirkah, po letih, datumu objave, vrsti akta in vsebini). K temu sodišče še dodaja, da je tožnica v tožbi sicer omenila, da nekaterih dokumentov z uporabo navedenih brskalnikov ni bilo mogoče najti, vendar pa so tozadevne tožbene navedbe ostale na ravni posplošenih navajanj in se posledično sodišče do tako pavšalnih navedb ni dolžno opredeliti, saj jih ni mogoče preizkusiti.

25. Sodišče še pripominja, da predmet sodne presoje v upravnem sporu ni ugotavljanje morebitnih protipravnih ravnanj Vlade RS in Informacijskega pooblaščenca, temveč (zgolj) presoja pravilnosti in zakonitosti izpodbijanega akta. Glede molka organa pa velja dodatno pojasniti, da četudi je v konkretnem primeru vložitev pravnega sredstva zaradi molka organa utemeljena, to samo po sebi še ne predstavlja protipravnega ravnanja odgovornih oseb, ki bi terjalo sprožitev kazenskega pregona vseh odgovornih oseb.

26. Upoštevajoč vse navedeno sodišče zaključuje, da so bile pri izdaji izpodbijane odločbe spoštovane relevantne določbe ZDIJZ, prav tako pa je dejanska in materialnopravna podlaga odločitve ustrezno obrazložena. Na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 je zato sodišče tožbo, kot neutemeljeno, zavrnilo.

1 Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) s komentarjem, ur. Nataša Pirc Musar in Tina Kraigher Mišič, Uradni list RS, Ljubljana 2017, str. 209.

Stroški postopka

27. Odločitev o stroških temelji na četrtem odstavku 25. člena ZUS-1, po katerem v primeru, če sodišče tožbo zavrne, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

Odločitev brez glavne obravnave

28. Sodišče je, skladno s 5. točko prvega odstavka 59. člena ZUS-1, odločilo brez glavne obravnave, saj sta se tako tožnica (v vlogi z dne 12. 2. 2026) kot tudi tožena stranka (v odgovoru na tožbo) tej pravici izrecno odpovedali, stranka z interesom pa v postopku ni opravila nobenih procesnih dejanj. Poleg tega gre v obravnavani zadevi za vprašanje pravilne uporabe materialnega prava, vezano na zakonitost izpodbijane odločbe in vprašanje izvršitve pravice do dostopa do informacij javnega značaja. V takšnih situacijah pa ZUS-1 sodišču daje izrecno pooblastilo, da lahko odloči brez glavne obravnave (prvi odstavek 59. člena ZUS-1). Hkrati koncentracija postopka na pravna vprašanja predstavlja tudi dopustno izjemo od izvedbe glavne obravnave, v skladu s prvim odstavkom 6. člena EKČP, po judikaturi Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP).[2]

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Maribor, 13. maj 2026

Višja sodnica
Mojca Medved Ladinek

2 ESČP, Ramo Nune de Varovalca en S proti Portugalski z dne 6. 11. 2018, 190. točka obrazložitve; VSRS sodba opr. št. X Ips 114/2020 z dne 17. 11. 2020.